

Atlas

De spanning in de schouders, de druk op het hoofd de zwaarte van hetgeen door jezelf gedragen moet worden. De verantwoordelijkheden van de wereld blijven als een tien-tonner op je drukken. Atlas droeg niet de wereld maar de hemel. De hemel oftewel alles wat buiten de aarde gedragen moet worden. De druk van het bestaan lijkt wel een compensatie en vermijding van hetgeen eigenlijk de druk geeft, de vergankelijkheid van hetgeen op de aarde is. Alles is eindig en de druk om dit te controleren en vast te houden beklemt en benauwt, geeft druk. Wat zal er gebeuren als ik de aarde niet draag maar de hemel? De vergankelijkheid en de eindigheid van alles ga dragen in plaats van krampachtig vasthouden aan hetgeen dat niet te controleren is.

De verloren strijd

Het gevoel iets heel graag te willen en bijna kinderlijk te reageren op de teleurstelling als dit niet lukt of iets niet verkregen wordt. Bijna stampvoetend, huilend en gillend van frustratie. Dit doe ik niet, want dat is niet passend binnen de maatschappelijke normen. Je neemt je verlies en draagt de teleurstelling. Zoveel emotie wat gebeurt daarmee? Als kind gooi je het eruit. Het kan lang of kort duren maar je raakt het kwijt. De normen dicteren dat je dit niet doet, maar verdraagt. De emotie is er, deze heeft een uitweg nodig. Een goed gesprek, tijd, geduld zijn de gegeven antwoorden, maar de emotie blijft. Deze consumeert, maakt onzeker en kan ervoor zorgen dat je uiteindelijk je behoeftes en verlangens gaat negeren. Zo passievol als mensen hun zaken kunnen doen. Ik vraag mij dan af of dit ook mensen zijn welke bij een verloren strijd als een klein kind reageren, de volle emotie eruit laten, om daarna weer verder te strijden. De emotie kan eruit en niet intern gehouden om te consumeren.

Bloeien

Het is zomer de meeste plantjes hebben hun bloemetjes laten zien en het prachtige groen, sappig en reflecterend in de zon heeft gewonnen. De dorre bladeren zijn gevallen en het groen is overgebleven. De lege takken zijn gevuld en ruisen in de wind. De vogeltjes fluiten op zoek naar de insecten welke zich met grote getalen laten zien. In al dit moois zijn ook de eerste tekenen van rotting te zien. Alle energie naar het bloeien om dan weer ten onder te gaan en zich levenloos op de grond te laten zakken. Wel wetende dat de voedingsstoffen zich opslaan in de takken, wortels en stam. De voedingsstoffen welke volgend jaar weer kunnen zorgen voor nieuwe bloei. Is dit hetgeen dat zo gemist wordt, het moment van terugtrekken de voedingsstoffen herbergen om daarna weer te kunnen bloeien. Wanneer staan wij uit? De verwachting lijkt te zijn om altijd te bloeien, is dit mogelijk? Is het noodzakelijk om momenten terug te trekken en daarna weer volop te bloeien.